

Kondor Katalin: Katasztrófák és fenyegetések kora

2024 május 06. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Hogy sikerül-e a tervük? Nem tudom.

Ma is (május 2-án) arra ébredhettünk, hogy tudtunkra adták, másfél percre vagyunk az Armageddontól, azaz a

nukleáris világegést?!. Nem vagyok pszichológus, nem is tudom eldönteni, hogy az egyre szaporodó riogatások kiből milyen félelmet, zavarodottságot, apátiát idéznek el?, ám azt igazán csodálom, hogy mily magabiztossággal képesek a fenyeget?k – többnyire hihet? magyarázat nélkül – tudatni velünk, hogy bizony félnünk kell: az atomtámadástól, az éghajlatváltozástól, az egyre gyakoribb járványoktól, Oroszországtól, azon belül is a patás ördögtől, Putyintól, az arab világtól, árvizektől, földrengésektől s immár az iskolai késes gyilkosoktól, de még a más bolygókról esetleg idetéved? lényektől is. A felsorolás korántsem teljes, igazán csak néhány, jelenleg is velünk él? fenyegetést soroltam fel.

A fenyeget?k és a riogatók ugyanakkor nem nyújtanak segítséget abban, hogy ezeket a sokfel?l jöv? fenyegetéseket hogyan is lehetne elkerülni, avagy miképpen lehetne védekezni ellenük. Gyanítom – s joggal –, hogy ez nem is céljuk, hiszen a megfélemlített ember nem ura önmagának. Amúgy meg, még ha ura lenne is, ugyan hogyan tudna egymagában védekezni egy atomtámadás ellen? Kardcsörtetéssel? Ágyúval? Mérges gázokkal? Nevetséges. Emlékszem egy Németországban megjelent újságcikkre a kilencvenes évek elejéről. Egy elit lapnak nyilatkozott az Egyesült Államok külügyminisztere. Ottani magyar barátok küldték el a cikket, amelyben Kissinger úr azt mesélte el az elit lap olvasóinak, hogy ?k bizony föld alatti repül?terekkel, föld alatti városokkal és élelmiszerkészletekkel felkészültek egy esetleges atomháborúra, atomkatasztrófára. Hogy ez a közlés kit nyugtatott meg, nem tudom.

Mindenesetre azóta eltelt három évtized, s az Egyesült Államok politikája továbbra sem a béke megteremtését jelzi nekünk. A ma nyilvánosságra hozott hírből még azt is közlik, hogy Lengyelország kész atomfegyvert fogadni a területén. Tényleg már csak ez hiányzott nekünk ahhoz, hogy nyugodtan hajtsuk nyugovóra a fejünket. S ezt nem viccből írom, aludjunk csak nyugodtan, hiszen sem most, sem korábban, sem szerintem a jöv?ben sem tudtuk befolyásolni a világ urainak cselekedeteit. Tehetetlenek vagyunk. Netán írjunk levelet a héják mozgatta demens bábnak? Üzenjünk hadat a világ urainak, és üljünk lóhátra vagy csónakba, hogy Európa meg Amerika fura urai elé járulva könyörögjünk a normalitásért, életünkért? Azt már nem!

Ma olyan világban élünk, amelyben naponta kerül új szemét a szemétdombra. Ebből persze egyenesen következik, hogy így mindig többet kell eltüntetni is. S tapasztalatból tudjuk, hogy nem annak – sosem annak – aki odatette, hanem annak, akit zavar a szemét s aki hajlandó eltüntetni onnét. S azt is tudjuk, hogy amikor zavarodottság, félelem és feszültség van a társadalmakban, akkor nehéz ilyesmit cselekedni. Amikor nyugalom és józanság van, akkor lehet takarítani is. Na már most bizony nem nyugalom és józanság van, hanem félelem és feszültség. Ezt kell fokozni – s meg is teszik a riogatóspártiak. Nem véletlenül. Nem vagyok politológus, nem is leszek, de talán ostoba sem vagyok. Amit világosan láthatunk, az nem más, mint az, hogy rabságba kerültek az államalkotó társadalmak, nincs módjuk visszaszerezni szuverenitásukat, így a világ urai könnyen ellen?zés alatt tarthatják a gazdasági szerepl?ket, s ezzel lehet?ségük van arra, hogy meggátolják a számukra káros cselekedeteiket. Hogy szuverenitásukat elvesztették a társadalmak, az tagadhatatlan, mint ahogy az is látnivaló, hogy nem rendezkedhetnek be egy fenntartható társadalom elérése érdekében úgy, ahogy szeretnének. Ezen kijelentések igazságát a napi politika tükrében nehéz lenne cáfolni, hiszen látjuk, hogy többnyire a multik érdekei dominálnak (ezt hívják demokráciának manapság), a nekünk járó pénzekkel való zsarolás pedig mindennapos.

Itt vagyunk tehát Európa közepén, örökös harcban állva a szinte legy?zhetetlen pénzhatalommal. S ehhez már csak tényleg egy nukleáris háborúval való fenyegetés hiányzott. Olvasom, hogy az újságírók egy csoportja – joggal – tiltakozásra szólít fel. Helyesen. Csak azért kíváncsi lennék arra, ugyanis nem tudom, hogy a tiltakozás vajon – költ?i szavakkal szólva – termékeny talajra hullhat-e? Mert eddig jószerével csak rossz tapasztalatunk lehetett a tiltakozásokat illet?en. Olyan, mint a „majd megunják s hazamennek” cinikus üzenet azoktól, akik ellen tiltakoztunk.

Katasztrófából tehát jutott és jut nekünk b?ven. Természetiből és ember által okozottból is. Ezoterikus válasz, tehát az például, hogy az élet örök, létezik, és sok gondolkodó hiszi is, s éppen ezért talán könnyebben viseli el az ilyen-olyan riogatásokat. Olyan vigaszt viszont, amelyet a materializmus fogságában él?knek lehetne mondani a katasztrófák és riogatások korszakában, én nem ismerek. Azt érzem egyedül, hogy valamiféle ébreszt?t kellene fújni az emberek fülébe, jó hangosan. Valamint rendre megismertetni velük a globalista elit bábfiguráinak a nézeteit, véleményét. Például Klaus Schwab (a Világ gazdasági Fórum alapító elnöke) azon nézetét, amelyet a könyvében sem titkolt, miszerint ?k egy globális technokrata neokommunizmust akarnak létrehozni, mégpedig a mesterségesen gerjesztett járvány sokterápiájának farvizén. Tudjuk, érezzük, hogy ilyesmi folynak a hátunk mögött. Ezen tervekhez kellene a riogatások, ezt könny? belátni, már csak azért is, mert mint fentebb felsoroltam, naponta kapunk a nyakunkba egy kis (vagy nagyobb) riogatót.

Hogy sikerül-e a tervük? Nem tudom. Sokan állítják, hogy az emberiség jelent?s része kezd felébredni, kezd

lázongani, meg gondolkodni is arról, hogy miképpen térjünk vissza a normális emberi útra. Ám hogy addig még mennyi riogatást, fenyegetést és valódi katasztrófát kell elviselnünk, arra csak az Isten tudja a választ. Vele kellene összefognunk. No meg olvassunk Rudolf Steinert, Szepes Máriát és Hamvas Bélát.

Kondor Katalin

A szerző újságíró

www.magyarhirlap.hu

Ajánló